

Трепнаха, па хукнаха конете
И колата бързо полетя.

Като сянка нейде в далнината,
Мярна се, изчезна стария град,
Скоро ще завием зад бърдата —
И извърнах погледите назад . . .

Мислено поисках да пригърна
Родния дом, останал надолеч,
Но в очите ми сълза надгърна —
Сякаш няма да го видя вече! . . .

IV.

П Ж Т Н И К

Пжтник потржгнал на воля
В пжтища знойни и прашни;
Блжскат ме, бият отколя
Вихри — сжпжтници страшни.

Вихър след вихър приижда —
Джлга, безкрайна верига —
Края на пжт се не вижда,
Нийде приют се не стига! . . .

— — —
Мжгли ключиха кржгозора,
Жаловно вятжра зави . . .
Под чужда стряха с чужди хора
Как мудро времето вжрви!

Стопан прозява се сжнливо,
Стопанка бжбре с хрипков глас,
Над тях часовника лениво
Отмерва бавно час след час.

Есенен джд шуми на двора —
Досадни думи той мжлви;
Под чужда стряха с чужди хора
Как мудро времето вжрви.

V

М Р Ж К В А С Е.

И вихър и джд и мжгла —
И гарван прокоба вещай;